

Madárgyűrűző tábor

"Idén is kíváncsian vágtam neki a madárgyűrűző tábornak, mert az eddigi három évben mindig új arcát mutatta. A Kolon-tó szépsége viszont még mindig ugyanolyan hatással volt ránk, mint mikor először megpillantottuk. És hiába láttuk már sokadszor, megint tartogatott meglepetéseket! Idén először fogtunk törpegémet, első alkalommal láttam lappantyút (a hangja már nem volt ismeretlen, a kalóz hálón minden éjjel magnóról szólt), sőt, csíbort is poncoltunk. Megpróbáltunk összebarátkozni a madárvárta betegével, egy sérült egerészölyvvel, de sajnos nem viszonzta a szimpátiát...

Idén is megnéztük a kotrást, ami egy év alatt teljesen megváltozott. A természet kezdi visszavenni a területet, az alakításoknak már alig látszik a nyoma. A szellős-borús időhöz képest rengeteg madarat láttunk, és a vizinövény-ismereteinket is bővíthettük (már meg tudom különböztetni a nádat a gyékénytől, a bugavirágzatot pedig a torzsavirágzattól...

A hangulat újra teljesen más de még mindig nagyon jó volt. A közös tűzrakások, sütögetések, a nagy nevetések összehozták a csapatot."

(Csendes Nóra)

"Nagyon élveztem a madárgyűrűző tábort. Újra felelevenítettem a madár és növényneveket, és újakat is tanultam. Jó volt viszontlátni a már ismerős helyeket: a madárvártát, a hálókat, a madárketrecet, a kilátókat, a hangyabolyt, és a pajtát. Mindig nagy öröm visszaemlékezni az itt átélt dolgokra: az első békaóvodára, a kilátóban alvásra, a csónakázásra. Idén is csak jót tudok mondani a táborról. Élveztem a lovaskocsizást, és a végén a platón utazást is (kerülgetni kellett ugyan az ágakat, de nem baj :)). Első nap sajnálom, hogy nem tudtunk a kilátóban aludni, mert gyönyörűek voltak a csillagok, és az idő sem volt olyan rossz - persze csak amíg esni nem kezdett. De a pajtában is jó volt, így hogy a denevérek kiköltöztek. Hosszú ideig elhúzódott a beszélgetés, szinte el sem akartunk aludni. A második nap is jól indult, de a fénypontja a törpegém megfogása volt. Tényleg alig vettük észre a nád előtt, Nórinak köszönhetjük, hogy nem mentünk el mellette. Emlékezetes marad még a lappantyú, a csukacsontváz, az ezerféle gém, amit a távcsövön át láttunk a csónakázáskor, és a bográcsozás is. A tábortűz pedig... azt hiszem igazán szerencsénk volt, hogy mindig meggyulladt, amikor szerettük volna."

(Szegő Zsuzsanna)